

מסכת שבת

פרק יו

א. כל כתבי הקדש מצלין אותו מפני הקלהה, בין שקורין בהו ובין שאין קורין בהו. וכך על פי שכחובים בכלל לשון, טעונים גנייה. ומפני מה אין קורין בהו, מפני בוטול בית המקדש. מצלין תיק הספר עם הספר, ותיק התפלין עם התפלין, וכך על פי שיש בתוכו מעות. וליהיכן מצלין אותו, למבוי שאין מפלש. בון בתירא אומר, אף למלש:

ב. מצלין מזון שלוש סעודות, הראוי לאדם לאדם, הראוי לבהמה לבהמה. כיצד. נפלת דילקה בליל שבת, מצלין מזון שלוש סעודות, בשחרית, מצלין מזון שתי סעודות, במנחה, מזון סעודה אחת. רבי יוסי אומר, לעולם מצלין מזון שלוש סעודות:

ג. מצלין סל מלא ככרות, וכך על פי שיש בו מאה סעודות, ועוגול של דבלה, וחבית של יין. ואומר לאחרים, באו והצילו לכם. ואם

היו פקחין, עושין עמו חשבון אחר השבת. להיכן מצלין אותו, לחצר המערבת. בנו בתירא אומר, אף לשאינה מערבת:

ד. ולשם מוציא כל כלי תשמישו, ולובש כל מה שיכל ללבש, ועוטר כל מה שיכל לעוטר. רבי יוסי אומר, שמנה עשר כלים, וחוזיר ולובש ומוציא, ואומר לאחרים, באו והצילו עמי:

ה. רבי שמעון בנו נס אמר, פורסין עור של גדי על גבי שדה תבה ומגדל שאחו בון את האור, מפני שהוא מחרה. ועושין מהאה בכל הכלים, בין מלאים בין ריקנים, בשבייל שלא מעבר הדרקה. רבי יוסי אוסר בכל חרס חדים מלאיין מים, לפי שאין יכולין לקבל את האור והוא מתקעינו ומכבין את הדרקה:

ו. נגיד שבא לכבות, אין אמורים לו כבה ולא תכבה, מפני שאין שביתתו עלייהו, אבל קטן שבא לכבות, אין שומעין לו, מפני ששביתתו עלייהו:

ז. כופין קערה על גבי היגר בשבייל שלא תאהז בקורה, ועל צואה של קטן, ועל עקרב שלא תהה. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבו יוחנן בון זפאי בערב, ואמר, חזשני לו מחתאת:

ח. נגיד שהדלק את היגר, משפטmesh לאורו ישראל, ואם בשבייל ישראל, אסור. מלא מים להשקות בהמתו, משקה אחרים ישראל,

וְאִם בָּשְׁבֵיל יִשְׂרָאֵל, אֶסְוָר. עֲשָׂה גֹי כַּבֵּשׁ לִירֵד בּוֹ, יָוֹרֵד אֶתְרֵיו
יִשְׂרָאֵל, וְאִם בָּשְׁבֵיל יִשְׂרָאֵל, אֶסְוָר. מַעֲשָׂה בָּרְכָן גִּמְלִיאָל וִזְקָנִים
שָׁהִי בָּאִין בְּסֶפִינָה, וַעֲשָׂה גֹי כַּבֵּשׁ לִירֵד בּוֹ, וַיָּרֹדוּ בּוֹ רָכָן גִּמְלִיאָל
וִזְקָנִים: